

Fer passar un camell pels forats d'una armilla

De fa temps que tinc la impressió que fem un món a mida de l'automòbil, degut a un mal càlcul, a una sensible errada de comptes. Sembla que hàgim acordat no passar d'aquí, quedar-nos per sempre més en la fase de les rodes arrapades a terra (quan les coses van bé), sense altres problemes que fer-les rodar cada vegada més de pressa i el de guardar els fòtils corredors quan ens veiem obligats a tenir-los quietes. Aquestes dues il·lusions, desoladorament vanes, han estat la causa de la gran preponderància de les autopistes i dels aparcaments. En general, pot dir-se que la naturalesa fa nosa a l'automòbil i que el paisatge és un perill per a l'automobilista: hi topa i s'hi fa mal. Els arbres, d'una manera particular, i el conjunt de les coses creades en un sentit més extens, són enemics declarats dels conductors; per això les autopistes defugen els boscos, els pobles i els paratges pintorescos i per això s'assemblen tant les de tot arreu, amb el segell d'un avorriment veloç, uniforme i gris.

L'home, gregari, tendeix a concentrar-se en ciutats que, és clar, es tornen monstruosament populoses. Per una desgraciada coincidència, la bellesa urbanística també fa nosa als pilots, que més que no pas pel gust de viure, estan preocupats per l'anar de pressa i tenir el vehicle aixoplugat o simplement col·locat durant les inevitables parades entre carrera i carrera. La senyalització del trànsit i unes solucions idèntiques per a iguals problemes d'aparcament, contribueixen que també les ciutats es vagin assemblant en tedi i en grisor.

Mentrestant, fa anys que tenim a l'abast de les nostres percepcions més elementals tot de símptomes de canvi. És possible que els sobrevivents vegin que el seu present (el nostre futur quasi immediat) els confirma un fet que ja sospitàvem: que al cel hi ha més espai per campar-se-la. Quan ja tinguem tot el terra enlletgit i fet malbé, ens adonarem que el desllorigador no era als soterranis, sinó als terrats, no a baix, sinó enlaire. L'automòbil prendrà el to groguenc de les estampes, al costat de les diligències de cavalls i dels locomòbils de vapor.

Quan aquest moment arribi, els camells faran un sospir d'alleujament i es podran treure l'armilla. Em refereixo als camells errants dels Emirats Units àrabs, que segons una notícia publicada al "Times" de Londres constitueixen un perill per als conductors que utilitzen les carreteres i pistes dels Emirats. A fi de fer-los més visibles (i això que són uns animals que Déu n'hi do), les autoritats àrabs obligaran que els camells portin armilles fluorescents. Es calcula que a finals d'aquests any —hi som a tocar— 5.000 camells errants portaran armilles confeccionades amb material fluorescent, similars a les que usen els empleats de la neteja nocturna.

La notícia fa pensar que si els peatons no porten, per llei, indumentàries lluminoses, és perquè no són un perill per als automobilistes. No fan la mida necessària per a ésser presos en consideració. ● PERE CALDERS

